

ansvar for det samlede militære forsvarsberedskab, skal herved forstås, at han er ansvarlig for det samlede militære forsvars operative effektivitet og anvendelighed, idet hovedlinierne koordineres i forsvarsstyrelsen, jfr. § 6, stk. 2. Ved den foreslåede formulering er der som i den gældende lov pålagt værnscheferne ansvar over for forsvarschefen for værnenes uddannelse og brugbarhed, der indgår i begrebet forsvarsberedskab. Denne ansvarsfordeling er stemmende med forsvarsstyrelsens indstilling, idet styrelsen ikke finder de synspunkter, der er kommet til udtryk i bemærkningerne til § 3 i det i folketingsåret 1958-59 forelagte lovforslag, hvorefter der pålagdes værnscheferne det direkte ansvar over for ministeren for deres værns uddannelse og brugbarhed, forenelig med forsvarschefens ansvar over for forsvarsministeren for forsvarsberedskabet.

Bestemmelsen i stk. 2 træder i stedet for bestemmelsen i førnævnte lovbekendtgørelses § 5, stk. 3, der imidlertid er begrænset til at gælde under krigsforhold. Som forslaget til stk. 2 er formuleret, vil der være mulighed for at overdrage den øverste operative ledelse til forsvarschefen ikke blot under krigstilstand, men også før krigstilstand er indtrådt. Begrundelsen for den nugældende bestemmelse har været ønsket om at kunne etablere en enhedsledelse i en situation, hvor landet eller en del af dette er blevet isoleret fra de øvrige Atlantmagter, og hvor NATOs kommandoorganisation som følge herefter ikke kan virke som forudsat.

Når bestemmelsen nu foreslås ændret, skyldes det sær, at NATOs kommandosystem i henhold til de herom vedtagne rigsdagsbeslutninger (rigsdagstidende 1951-52, tillæg C, sp. 323 og 2335) først vil kunne træde i funktion i krigstilfælde, og at der derfor meget vel vil kunne være behov for etablering af en øverste operativ enhedsledelse på nationalt plan i overgangsperioden fra fred til krig til at koordinere de nødvendige foranstaltninger. Bestemmelsen, der altså kun tager sigte på særlige forhold, skal ikke medføre nogen forøgelse af stabe.

Bestemmelsen i stk. 3 træder i stedet for lovbekendtgørelsens § 5, sidste stk.

Stk. 4 svarer til § 7, stk. 1 og 2, i lovbekendtgørelsen. Bestemmelsen om, at chefen for forsvarsstaben er stedfortræder for forsvarschefen, er ny, men i overensstemmelse med praksis.

Til § 4.

Af lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952, § 8, fremgår det, at hæren ledes af chefen for hæren, og tilsvarende sprogbrug er anvendt vedrørende søværnet og flyvevåbnet.

I § 4, stk. 1, i nærværende forslag har man, uden at der derved umiddelbart sker nogen forandring i værnschefernes nuværende beføjelser, søgt nærmere at præcisere deres beføjelser ved at anvende udtrykket „kommando“. Dette begreb anvendes inden for NATO-samarbejdet og defineres som en militær chefs myndighed til og ansvar for inden for et nærmere angivet tjenesteområde i operativ og administrativ henseende at befale alt, hvad der uden at stride imod love og bestemmelser efter hans skøn under de givne omstændigheder bedst vil kunne tjene til at fremme tjenestens tarv og bidrage til løsningen af de ham påhvilede opgaver.

Bestemmelsen i stk. 1, sidste punktum, om, at cheferne for de tre værnsstabe er stedfortrædere for de respektive værnschefer, svarer til bestemmelsen i § 52 i lov nr. 276 af 18. juni 1951. Man har ikke anset det for fornødent at opretholde den hidtidige bestemmelse om, at forsvarsministeren kan fravige denne ordning.

I henhold til stk. 2 er værnscheferne over for forsvarschefen ansvarlige for de forhold, for hvilke der påhviler forsvarschefen et ansvar, men i øvrige forhold er de direkte ansvarlige over for forsvarsministeren. Der er i forhold til det i folketingsåret 1958-59 forelagte forslag i stk. 2 foretaget den ændring, at ordet „forsvarsberedskab“ er anvendt i stedet for „beredskab“. Om betydningen heraf henvises til bemærkningerne til § 3, stk. 1.

Stk. 3 svarer til §§ 2, 18 og 30 i lov nr. 276 af 18. juni 1951. Der sker ikke ved bestemmelsen nogen ændring i det forhold, at chefen for søværnet, chefen for flyvevåbnet, cheferne for forsvarrets korps og institutioner samt hærens våbeninspektører direkte er underlagt forsvarsministeren i personforhold, jfr. § 8, næstsiste stk., i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952. En ændring af dette forhold vil forsvarsministeren om fornødent kunne foretage i henhold til lovforslagets § 14.

Til § 5.

I stk. 1, 2. punktum, indeholdes hjemmel til ved kgl. anordning at fastsætte, hvilken grad befalingsmænd skal have for at kunne beklæde visse chefstillinger m. v. inden for forsvaret. I de nugældende love er der givet detaljerede bestemmelser på dette område, således f. eks. at chefen for et regiment er oberst. Bestemmelser af denne art findes at burde træffes ved kgl. anordning. Om forsvarsstyrelsens medlemmer er der givet regler i I. punktum, jfr. herved til dels også § 265 i lov nr. 5 (lovtidende B. III) af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger.

Stk. 2 og 3 svarer for så vidt angår forsvars-